

храната... Ние мъжете се готвимъ съ оружие въ ръка да се боримъ и изпъдимъ турцитъ, но и вие, учителкитъ и женитъ трѣбва да помогнете.

Учителката вдигнала очи и запитала смутена :

— Че съ какво мога азъ да помогна?

— Слушай, — продължилъ Бенковски, — азъ се научихъ, че ти знаешъ да шиешъ, да рисуващъ хубави шевици. Ето въ това събрание решаваме : на тебе възлагаме да ни ушиешъ знамето, което ще развѣемъ за свободата. Ето тукъ има платъ, конци и сърма... Ти ще го ушиешъ!

На другия день Райна влѣзла въ една тайна стаичка, заключила вратата и започнала да шиетъ народното знаме. Работата била голѣма и мъчна. Райна обещала да ушие знамето за единъ месецъ. Тя работила отъ сутринъ до вечеръ непрекъснато. На обѣдъ не си ходѣла, а обѣдвала въ стаята.

Великото народно събрание на Оборище решило народното въстание да се обяви на 1 май. Съобщили на учителка Райна знамето да бжде готово за тогава. Но неочаквано въстанието било обявено на 20 априлъ.

Панагюрци, като се научили, тичали, обличали въстаническитъ си униформи, въоръжавали се, туряли калпаки съ златенъ лъвъ, забождали китка здравецъ на ухо и трѣгвали. Нагиздени и засмѣни, въстаницитъ запѣли :

„Боятъ настана, тупатъ сърдца ни,
Ето ги близо наштъ душмани!“

Решили знамето да се освети на 22 априлъ. Още вечеръта Райна извикала съ пламнали очи и зачервено лице :

— Знамето е готово ! Обадете на войводата !

На сутринъта камбанитъ забили тържествено. Сладкиятъ имъ

